

— Кой си ти и отъ где идешъ ?

Момчето извадило пръстена отъ джеба си и зелена свѣтлина освѣтила пещерата. Тогава то се видѣло заобиколено отъ много джуджета. Тѣ имали дълги бради, червени качулки, високи ботуши и позлатени копия. Всички ездѣли на бѣли зайци съ златни юзди.

Щомъ джуджетата видѣли пръстена съ зеления камѣкъ, навели копията си къмъ земята и се поклонили. А най-старото джудже, съ бѣла като снѣгъ брада, извикало :

— О, това е пръстенътъ на нашата господарка ! Юначе, ти си билъ при Царицата на Синьото езеро ! Поздравяваме те най-сърдечно ! Добре дошелъ и заповѣдай !

Всички джуджета се дръпнали въ тъмното дъно на пещерата. Старото джудже отворило една желѣзна врата на каменната стена и въвело момчето въ голѣма зала. Тя цѣлата била изградена отъ бѣлъ мраморъ. Чудна свѣтлина, ту зелена, ту синкава, ту розово-червена, заливала залата, а на голѣми мраморни маси били наредени чудни богатства : цѣли купове злато и сребро пари, бисерни ни огърлици и скъпоценни камѣни съ чудни блѣсъци.

Момчето вървѣло между тия богатства, но не посегнало дори къмъ тѣхъ. Като стигнало въ дъното на залата, видѣло едно желѣзно рало, единъ лѣскавъ новъ сърпъ и единъ здравъ желѣзенъ чукъ. Взело ги и трѣгнало да излиза. Джуджето сложило на устата си позлатенъ рогъ и изсвирило. Тогава се понесла чудна музика. Въ тая музика се чували гласовѣтъ на всички горски птички, пѣсенята на полската чучулига и тихиятъ плѣсъкъ на езернитѣ води.

Когато момчето излѣзло изъ пещерата, на небето грѣло вече слънцето. Трѣгнало то пакъ по брѣга на езерото и стигнало на онова мѣсто, гдето убило змията. Извадило пръстена и го хвърлило въ езерото. Отъ водата се показала зелената жаба съ златна корона. Тя държала за поводитѣ два бѣли коня, впрегнати въ жѣлта каляска. Подала поводитѣ на момчето и му рекла :

— На добъръ пѣтъ, младо юначе ! Когато ти стане нужда да извършишъ нѣкоя голѣма работа, обръщай се за помощъ къмъ тия коне, къмъ ралото, чука и сърпа.

Казала това и се гмурнала въ водата. Момчето турило ралото, чука и сърпа въ каляската, скочило въ нея и вечерята стигнало въ кѣщи при дѣдо си и баба си.

Презъ есенята се зачуло, че далечъ задъ синитѣ планини единъ богатъ чифликчия ималъ чудно хубава дъщеря, която искалъ да омъжи за най-добрия и най-достойния момѣкъ въ свѣта.

Като чуло това, момчето впрегнало конетѣ въ каляската, сложило ралото, чука и сърпа и трѣгнало. Пѣтувало, пѣтувало, минало презъ синитѣ планини и стигнало до чифлика. Момчето казало направо на чифликчията, че иска дъщеря му.

— Ще ти я дамъ, — рекълъ чифликчията, — ако можешъ за една нощъ да изорешъ и засѣешъ всичкитѣ ми ниви.

— Ще се помъча, — отговорило момчето.

Почакало да изгрѣе месецътъ, впрѣгнало конетѣ въ ралото и рекло :

— Кончета мои, и ти, ралце желѣзно ! Помогнете ми, ако можете...